

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Mgr. J. F.**, zastoupen Doc. JUDr. Tomášem Grívnou, Ph.D., advokátem v Praze 7, Veletržní 924/14, proti žalovanému: **Bezpečnostní informační služba**, se sídlem Praha 5, Nárožní 13, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ředitele Bezpečnostní informační služby ze dne 16. 7. 2012, č. j. 72-22/2012-BIS-1,

T a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se včas podanou žalobou dne 15. 9. 2012 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí ředitele Bezpečnostní informační služby ze dne 16. 7. 2012, č. j. 72-22/2012-BIS-1, kterým k jeho odvolání bylo změněno rozhodnutí Bezpečnostní informační služby, kancléře ve věcech služebního poměru, ze dne 21. 12. 2011, č. j. 273-110/2011-BIS-6, kterým byl vrchní komisař mjr. Mgr. J. F., nar. X, propuštěn ze služebního poměru příslušníka Bezpečnostní informační služby, (dále jen „BIS“), z důvodu porušení služebního slibu zavrženíhodným jednáním, které má znaky trestného činu zpronevěry podle § 206 trestního zákoníku a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru, kterého se příslušník dopustil tím, že si v období let 2008 až 2011 присvojil část finančních prostředků, které mu byly svěřeny na nákup pohonných hmot do služebních vozidel BIS, ev. č. F 421061, F 421215, která mu byla přidělena. Při vyúčtování plateb za pohonné hmoty předkládal účtenky,

které byly získány jinak než při tankování pohonných hmot do služebních vozidel, čímž způsobil na majetku BIS škodu nikoliv nepatrnou.

Ředitel Bezpečnostní informační služby svým rozhodnutím ze dne 16. 7. 2012 v prvostupňovém rozhodnutí část výroku začínající slovy „z důvodu porušení služebního slibu“ až po slova „škodu nikoliv nepatrnou“ nahradil takto:

„příslušník opakovaně předkládal k vyúčtování hotových peněz svěřených mu k nákupu pohonných hmot do jemu přiděleného služebního vozidla Škoda Octavia 1,8 110 kW, ev., c. F 420 061, pro služební jízdy doklady, které nebyly na takovýto nákup vystaveny, a to:

1. účtenku v hodnotě 800 Kč vystavenou dne 13. června 2011 s časem vystavení 20:17 hod., tedy mimo dobu jeho výkonu služby, k jízdě nařízené v čase 15:00 až 15:45 hod.,
2. účtenku v hodnotě 1000 Kč vystavenou dne 3. dubna 2011 ve 20:10 hod., tedy v den, kdy nekonal službu, k jízdě nařízené 4. května 2011 v čase 15:00 až 15:30 hod.,
3. kopii účtenky v hodnotě 1000 Kč s: odstřiženým záhlavím s datem z blíže nezjištěného dne, odlišného ode dne 23. února 2011, kdy byla v čase 6:30 až 6:55 hod. nařízena jízda, k níž tuto účtenku předložil,
4. účtenku v hodnotě 1001 Kč s odstřiženým záhlavím s datem vystavenou dne 16. ledna 2011, tedy v den, kdy nekonal službu, k jízdě dne 14. ledna 2011 nařízené v čase 15:00 až 15:40 hod.,
5. účtenku v hodnotě 1 000 Kč vystavenou dne 20. října 2010 v 15:24 hod., tedy mimo dobu jeho výkonu služby, k jízdě v čase 10:30 až 12:50 hod.,
6. účtenku v hodnotě 900 Kč s odstřiženým záhlavím s datem z blíže nezjištěného dne, odlišného ode dne 3. června 2010, kdy byla v čase 6:45 až 9:00 hod. nařízena jízda, k níž tuto účtenku předložil,
7. účtenku s odstřiženým záhlavím s datem v hodnotě 1000,20 Kč z blíže nezjištěného dne, odlišného ode dne 6. dubna 2010, kdy byla v čase 15:45 až 17:00 hod. nařízena jízda, k níž tuto účtenku předložil,
8. účtenku číslo 22515 v hodnotě 699,90 Kč s odstřiženým záhlavím s datem vydanou dne 6. února 2010, tedy v den, kdy nevykonával službu, k jízdě dne 10. února 2010 v čase 8:30 až 11:20 hod.,
9. účtenku číslo 14059 v hodnotě 559,10 Kč s odstřiženým záhlavím s datem vystavenou dne 24. ledna 2010 v 17:10. hod., tedy v den, kdy nevykonával službu, k jízdě dne 22. ledna 2010 v čase 15:45 až 16:20 hod.,
10. účtenku číslo 228875 v hodnotě 700 Kč s odstřiženým záhlavím s datem a časem jízdy vystavenou dne 13. listopadu 2009 v 7:18 hod., tedy mimo dobu jeho výkonu služby, k jízdě nařízené na týž den v čase 9:30 až 10:15 hod.,

11. účtenku číslo 2203 v hodnotě 900 Kč s odstřiženým záhlavím s datem vystavenou blíže nezjištěného dne, odlišného ode dne 2. prosince 2008, kdy byla v čase 7:00 hod až 14:30 hod. nařízena jízda, k níž tuto účtenku předložil,

A takto vyúčtované hotové peníze v hodnotě zaokrouhlené na celé koruny si ponechal, čímž způsobil na majetku České republiky - Bezpečnostní informační služby škodu ve výši 9 560 Kč, tedy škodu vyšší než nepatrnou, a dopustil se tak zavrženíhodného jednání, které má znaky pokračování trestného činu zpronevěry podle § 206 odst. 1 trestního zákoníku, resp. § 248 odst. 1 trestního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2009, a které je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru, čímž naplnil důvody propuštění podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů.“.

Žalobce byl rozhodnutím kancléře Bezpečnostní informační služby ze dne 21. 12. 2011 propuštěn dnem 22. 12. 2011 (tj. dnem doručení rozhodnutí) ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, tedy proto, že porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Toto jednání bylo spatřováno v tom, že žalobce opakovaným jednáním v letech 2008 až 2011 přisvojil část prostředků svěřených mu na nákup pohonných hmot do služebních vozidel ev. Č. F 421061 a F 421215. Za základ pro zjištění byly vzaty dokumenty obsažené ve spise vedeném odborem inspekce (tj. policejním orgánem příslušným k vedení řízení o trestných činech příslušníků Bezpečnostní informační služby) pod sp. zn. ČTS 5/2011-B1S-6.

Toto rozhodnutí napadnul žalobce odvoláním, na jehož základě ředitel Bezpečnostní informační služby změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že je potvrdil ve výroku o propuštění a zbytek výroku nahradil tak, aby výrokem samotným byla jednoznačně identifikována jednání, jichž se žalobce dopustil a jimiž naplnil skutkovou podstatu předpokládanou § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Rozsáhle bylo doplněno odůvodnění.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a namítal nedostatek příslušnosti kancléře k vydání prvostupňového rozhodnutí, neboť podle § 2 odst. 1 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů ve věcech služebního poměru jedná a rozhoduje ředitel bezpečnostního sboru.

Žalobce namítal absenci podkladů k vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Namítal předčasné užití § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, jakož i otázku protiústavnosti tohoto ustanovení.

Žalobce nastolil otázku objektivní stránky trestného činu a způsobené škody.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 1. 11. 2012 navrhl žalobu zamítnout a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 16. 7. 2012.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního se účastníci řízení nevyjádřili.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 2 odst. 1 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů ve věcech služebního poměru příslušníků jedná a rozhoduje jménem státu ředitel bezpečnostního sboru, není-li dále stanoveno jinak. V rozsahu jím stanoveném jedná a rozhoduje též vedoucí organizační části bezpečnostního sboru.

Žalobce byl propuštěn ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož příslušník musí být propuštěn, jestliže porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru,

Pokud žalobce především namítal nedostatek příslušností kancléře k vydání prvostupňového rozhodnutí, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Jedná se o námitku, kterou žalobce uplatnil již ve svém odvolání a odvolací orgán se s ní vypořádal dostatečně, když uvedl, že kancléř je příslušný k řízení o propuštění ze služebního poměru podle § 20 odst. 1 služebního předpisu ředitele BIS č. 4/2007, jenž stanoví: „*O propuštění ze služebního poměru rozhoduje ředitel ve vztahu vůči náměstkům, kancléři a vrchnímu řediteli a v ostatních případech kancléř.*“ Žalovaný k tomu dále uvedl, že služební předpis sice není veřejně přístupný, Je možné jej ale zpřístupnit na základě požádání.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobcova právního zástupce neodmítnul v žádosti nahlédnout do citovaného služebního předpisu, pokud k nahlédnutí nedošlo, pak proto, že žalobcův právní zástupce nahlédnutí do služebního předpisu při ústním jednání poradní komise nevyžadoval, jak plyne také z jím podepsaného protokolu č. j. 72-8/2012-BIS-1 ze dne 24. dubna 2012.

Obdobná otázka byla již řešena Nejvyšším správním soudem, a to v rozsudku ze dne 16. března 2009, č. j. 4 Ads 139/2008 - 49, (spor se týkal služebního poměru příslušníka Hasičského záchranného sboru ČR k uvedenému bezpečnostnímu sboru) a Nejvyšší správní

soud dospěl k závěru, že „problematika pravomoci a věcné příslušnosti správních orgánů k rozhodování o právech a povinnostech subjektů má svůj ústavněprávní, zákonný i podzákonný rozměr. Podle ustanovení čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (resp. čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR) lze státní moc uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. Obdobné pravidlo je od 1. 1. 2006 rozvedeno i na zákonné úrovni, a to v ustanovení § 2 odst. 2 správního řádu, které uvádí, že správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena. Je zde zakotven princip legality výkonu veřejné moci. Stěžejním pramenem právních pravidel pro zodpovězení otázky pravomoci a věcné příslušnosti orgánu veřejné moci k rozhodnutí určité věci jsou tedy zákonné právní předpisy, nikoliv však pramenem jediným ani sémanticky všeobsažným. Na základě zákonných kompetenčních norem mohou být mocenská oprávnění k rozhodování dále konkretizována prostřednictvím norem podzákonných, ale také interních norem, služebních pokynů a předpisů (tzv. aktů řízení) v rámci organizační struktury instituce pověřené výkonem veřejné moci prostřednictvím výkonu rozhodovací pravomoci ve veřejné správě. Podmínky ústavnosti a zákonnosti takových zmocnění jsou zachovány pouze tehdy, pokud existuje zákonná právní norma, která k delegaci rozhodovacích oprávnění prostřednictvím podzákonného či služebního předpisu poskytuje zákonné zmocnění. Zákonná právní úprava bezpečnostních sborů České republiky a rovněž jejich pravomocí vést určité typy řízení jako správní orgány je poměrně komplikovaná. Jakýmsi lex generalis pro otázky služebního poměru příslušníků bezpečnostních sborů ČR je zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Upravuje právní poměry příslušníků bezpečnostních sborů, jejich odměňování, řízení ve věcech služebního poměru a organizační věci služby. Bezpečnostním sborem se rozumí Policie České republiky, Hasičský záchranný sbor České republiky, Celní správa České republiky, Vězeňská služba České republiky, Bezpečnostní informační služba a Úřad pro zahraniční styky a informace (§ 1). V ustanovení § 1 odst. 2 tohoto zákona jsou stanoveny vrcholné orgány těchto bezpečnostních sborů (tzv. ředitelé bezpečnostních sborů), přičemž zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů uvádí, že v čele HZS ČR stojí generální ředitel. Podle ustanovení § 2 tohoto zákona, které upravuje pravomoc jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru, jsou pak rozděleny tyto pravomoci mezi tzv. služební funkcionáře (nadřízeného ředitele bezpečnostního sboru, ředitele bezpečnostního sboru a osoby pověřené rozhodováním ve věcech služebního poměru). Za služební funkcionáře se považuje i ministr příslušného resortu, jemuž je ředitel bezpečnostního sboru odpovědný (tj. nadřízený ředitele bezpečnostního sboru). Pravomoci jsou rozděleny mezi služební funkcionáře podle postavení a služebního zařazení příslušníků bezpečnostních sborů, jichž se jednání či rozhodování ve věci služebního poměru týká. Ohledně organizačního uspořádání HZS ČR neobsahuje zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů žádná další speciální pravidla. Proto je nutno vycházet z ustanovení § 2 odst. 1 tohoto zákona, které uvádí, že „ve věcech služebního poměru příslušníků jedná a rozhoduje jménem státu ředitel bezpečnostního sboru, není-li dále stanoveno jinak. V rozsahu jím stanoveném jedná a rozhoduje též vedoucí organizační části bezpečnostního sboru.

Per analogiam lze tento závěr Nejvyššího správního soudu vztáhnout i v případě BIS, neboť ohledně organizačního uspořádání BIS neobsahuje zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů žádná další speciální pravidla. Proto je nutno vycházet z ustanovení § 2 odst. 1 tohoto zákona, které uvádí, že „ve věcech služebního poměru příslušníků jedná a rozhoduje jménem státu ředitel bezpečnostního sboru, není-li dále stanoveno jinak. V rozsahu jím stanoveném jedná a rozhoduje též vedoucí organizační části

bezpečnostního sboru, přičemž k řízení o propuštění ze služebního poměru je příslušný kancléř podle § 20 odst. 1 služebního předpisu ředitele BIS služby č. 4/2007.

Z důvodové zprávy k zákonu o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů vyplývá, že hlavním záměrem zákonodárce bylo, aby ve věcech služebního poměru nerozhodoval funkcionář, který je obsazován na základě politického klíče (tj. ministr). V důvodové zprávě je dále výslovně uvedeno, že „ustanovení § 2 určuje funkcionáře, který je oprávněn rozhodovat o právech a povinnostech příslušníků ve věcech služebního poměru jménem státu, a označuje jej pro účely služebního poměru jako služebního funkcionáře. Primární personální pravomoc má ředitel bezpečnostního sboru, ale je vytvořen prostor pro decentralizaci rozhodování ve věcech služebního poměru.“

Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 4 Ads 139/2008 – 49 dále uvedl, že z ustanovení § 2 odst. 1 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů mu vyplývá, že tento zákon předpokládá delegaci rozhodovací pravomoci na vedoucího organizační části bezpečnostního sboru, a to i prostřednictvím interních normativních instrukcí.

Tato skutečnost ostatně není mezi účastníky řízení ani v inkriminované sporná. Žalobce ale tvrdí, že mu předmětná interní normativní instrukce nebyla známa z toho důvodu, že se nejedná o formální pramen práva v podobě normativního aktu publikovaného ve Sbírce zákonů.

Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 4 Ads 139/2008 – 49 takovéto argumentaci nepřisvědčil a konstatoval, že existence interního normativního aktu v podobě služebního předpisu je zákonem o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů nejen předpokládána, ale stěžovateli, coby bývalému příslušníkovi bezpečnostního sboru a tudíž vykonavateli veřejné správy nestojícímu mimo veřejnou správu, byla zákonem stanovena povinnost jej znát, neboť jeho neplnění by mohlo zakládat porušení povinnosti dodržovat služební kázeň. Jestliže zákon o služebním poměru ukládá příslušníkovi plnit povinnosti ze služebních předpisů, logicky z tohoto příkazu Nejvyššímu správnímu soudu vyplývá, že příslušník bezpečnostního sboru musí takové služební předpisy znát, v opačném případě by totiž nemohl plnit povinnosti v nich stanovené (k tomu srov. výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu 16. března 2009, č. j. 4 Ads 139/2008 - 49, jenž dospívá k presumpci znalosti vnitřní organizační struktury u příslušníků bezpečnostního sboru). Tvrdí-li proto stěžovatel, že interní normativní akty nezná a že tudíž neví, kdo měl v jeho věci vést řízení (a to jak v prvním, tak i ve druhém stupni), čímž mělo být negativně zasaženo do jeho práva na obhajobu, znamená to, že stěžovatel podstatným způsobem porušil ustanovení § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, avšak neznamená to, že nelze takový předpis na jeho případ aplikovat. Tu Nejvyšší správní soud odkazuje na římskoprávní zásadu „ex iniuria ius non oritur“ („z bezpráví právo vzejít nemůže“).

Pokud namítal žalobce, že došlo k průtahům v řízení a rozhodnutí žalovaného bylo vydáno po zákonem stanovené lhůtě, musel soud tuto námitku odmítnout jako nepatřičnou. Soudní řád správní v ustanoveních § 79 až 85 obsahuje postup při ochraně proti nečinnosti

správního orgánu, nicméně žalobce tohoto svého práva nevyužil a žalobu podle § 79 odst. 1 soudního řádu správního nepodal.

Podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů příslušník musí být propuštěn, jestliže porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru,

Podle usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. října 2014, sp. zn. 8 Tdo 1233/2014, řízení o propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů není řízením, které má trestněprávní povahu. Proto rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru podle citovaného ustanovení není rozhodnutím, které zakládá použití zásady ne bis in idem ve smyslu § 11 odst. 1 písm. j) tr. řádu.

Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 9. ledna 2013, sp. zn. 30 Cdo 2470/2012, služební poměr policisty je typickým právním poměrem státně zaměstnaneckým, veřejnoprávním. Vzniká mocenským aktem služebního funkcionáře a po celou dobu svého průběhu se výrazně odlišuje od poměru pracovního, který je naopak typickým poměrem soukromoprávním. Právní úprava služebního poměru policisty totiž musí postihnout zvláštní povahu „zaměstnavatele“ jako primárního nositele veřejné moci, potřebu začlenění policisty do organizmu této veřejné moci a účast na jejím výkonu. Právní úprava služebního poměru policisty má komplexní charakter, prvky soukromoprávní a veřejnoprávní regulace jsou tu v různé míře smíseny a je nutno vždy rozbořem platné právní úpravy dovodit, zda jde o vztah pracovní nebo zda jde o vztah jiný. Úprava služebního poměru má kodexový charakter, neboť užití zákoníku práce je zde v převážné části vyloučeno, a tudíž jde o poměr veřejnoprávní. Nemůže být proto dána pravomoc soudu pro projednání a rozhodnutí věci, která souvisí s existencí služebního poměru ve smyslu § 7 odst. 1 o. s. ř.

Z ustálené judikatury soudů vyplývá, že jednání naplňující znaky úmyslně spáchaného trestného činu je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru vždy. Z žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce v taxativně vypočtených jedenácti případech vyúčtované hotové peníze v hodnotě zaokrouhlené na celé koruny si ponechal, čímž způsobil na majetku České republiky - BIS škodu ve výši 9 560 Kč, tedy škodu vyšší než nepatrnou, a dopustil se tak zavrženíhodného jednání, které má znaky pokračování trestného činu zpronevěry podle § 206 odst. 1 trestního zákoníku, resp. § 248 odst. 1 trestního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2009, a které je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru, čímž naplnil důvody propuštění podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů.

Pokud žalobce namítal absenci podkladů k vydání rozhodnutí orgánu prvního stupně, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Obsahem správního spisu předloženého soudu jsou fotokopie účtenek předkládaných účastníkem řízení a citovaných ve výroku rozhodnutí žalovaného správního orgánu, dále výkazy výkonu služby účastníka řízení za měsíce srpen, červen, květen, duben a leden 2011, říjen, únor a leden 2010, listopad a červenec 2009, jakož i záznamy o jízdách v knihách provozu k vozidlu F421061.

Ze správního spisu soud dále zjistil, že účastníku řízení, jakož i jeho zmocněnci, bylo umožněno nahlížet do spisu, a to dne 29. 11. 2011 (viz protokol č. j. 656-6/2011-BIS-50) a dne 5. 6. 2012. Dne 24. 4. 2012 se zúčastnil zástupce účastníka řízení jednání poradní komise a současně byl seznámen s podklady, o něž byl spis doplněn, a vyjádřil se k věci.(viz protokol č. j. 72-8/2012-BIS-1).

Ve správním spise je dále založeno vyjádření zástupce účastníka řízení ze dne 12. 6. 2012 k podkladům, před vydáním rozhodnutí, v němž se mj. uvádí, že účtenky za pohonné hmoty nebyly z trestního spisu získány kompletní a ne všechny se týkají přímo účastníka řízení, a že z těchto podkladů vyplývá pouze skutečnost, že částky na účtenkách odpovídají částkám v knize jízd, že tedy mezi těmito údaji nejsou rozpory. Údaje o čerpání a spotřebě pohonných hmot u vozidla ev. č. F 421 061 však neprokazují, že by byl ze strany účastníka řízení vykázán takový nákup pohonných hmot za svěřené finanční prostředky, které by následně nebyly jízdami služebních vozů skutečně spotřebovány. Z provedeného dokazování není zřejmé, jakým způsobem mohlo dojít ze strany účastníka řízení k přisvojení si finančních prostředků a tedy ke zmaření základního účelu svěřeni, kterým je nákup pohonných hmot do služebních vozidel, jestliže i ze samotných podkladů vyplývá, že vynaložené prostředky odpovídají skutečné spotřebě. Jestliže v majetkové sféře BIS nedošlo k újmě v podobě přisvojení si svěřených finančních prostředků, které byly využity na něco jiného než na nákup pohonných hmot, nelze hovořit o vzniku škody.

Podle § 17 odst. 1 správního řádu spis tvoří zejména podání, protokoly, záznamy, písemná vyhotovení rozhodnutí a další písemnosti, které se vztahují k dané věci. Přílohou, která je součástí spisu, jsou zejména důkazní prostředky, obrazové a zvukové záznamy a záznamy na elektronických médiích. Spis musí obsahovat soupis všech svých součástí, včetně příloh, s určením data, kdy byly do spisu vloženy.

Námítkou neúplnosti spisového materiálu správního orgánu prvního stupně se žalovaný správní orgán zabýval v odůvodnění svého rozhodnutí. Argumentoval mj. tím, že zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů nestanoví, co má být obsahem spisu vedenému k řízení, a proto je třeba vycházet z ustanovení § 17 správního řádu, z něhož plyne, že součástí spisu jsou mj. důkazní prostředky, resp. že skutková podstata, z níž správní orgán vychází, musí mít oporu ve spisech, resp., nesmí s ní být v rozporu.

V inkriminované věci ovšem správní orgán opírá své rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení zjištěné v souladu se zákonem, resp. důkazy, které byly v řízení provedeny. Z protokolů založených ve správním spise, včetně vyjádření zástupce žalobce, je zřejmé, že důkazní prostředky byly žalobci k dispozici, bylo mu umožněno nahlédnout do spisu a seznámit se s důkazy, měl tedy možnost procesní obrany.

Skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, byla natolik určena, aby bylo možno učinit ve věci rozhodnutí. Správní spis obsahoval záznamy o důkazních prostředcích, resp., o provedených důkazech, neboť v inkriminované věci není možné, aby součástí spisu byl dokumenty, jimiž byl důkaz proveden, protože tvoří součást spisu trestního, který je veden ve věci podezření z trestného činu spáchaného týměž jednáním, které je předmětem také řízení ve věci propuštění ze služebního poměru. Tyto dokumenty nemohou být zároveň na dvou místech. Tyto skutečnosti byly v rozhodnutí označeny natolik určitě, aby se s nimi mohl

účastník řízení, resp. jeho právní zástupce, seznámit v rámci nahlížení do trestního spisu podle § 65 trestního řádu.

Pokud tedy žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je fakticky nepřezkoumatelné, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. V inkriminované věci jsou podklady rozhodnutí identifikovatelné, když z tohoto důvodu v odvolacím řízení byl podkladový materiál doplněn alespoň o kopie podkladů, z nichž prvostupňový správní orgán vycházel, jestliže jejich originály nebylo možno do spisu pojmout. Nicméně je nutno souhlasit s žalovaným, že kopie podkladů sice nejsou způsobilé k provedení původního důkazu, neboť nemohou mít stejnou vypovídací hodnotu jako původní dokumenty (z ofocených částí knih provozu není zjevné, ve kterém roce k jízdě došlo, ofocený materiál ztěžuje posouzení rukopisu apod.), přesto v případě, kdy o shodě kopírovaného záznamu se záznamem původním není mezi služebním funkcionářem a účastníkem řízení sporu a rozdílná je pouze interpretace pořízených záznamů, ztěžuje absence alespoň jejich kopií řízení a způsobuje jeho průtahy.

Nicméně podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatecích odůvodnění správního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž správní orgán opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, popř. zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny. V inkriminované věci se však o takové vady nejednalo, když rozhodné skutečnosti byly zjištěny v souladu se zákonem a je zřejmé, jaké důkazy byly v řízení provedeny. Zjištěný nedostatek nemohl ovlivnit správnost prvostupňového rozhodnutí, neboť se neopírá o neexistující nebo vymyšlené podklady, ani o podklady, které by byly před účastníkem řízení utajeny, ale o podklady skutečné, jednoznačně určené a žalobce k nim měl umožněn přístup.

Jak vyplývá ze správního řádu, tvoří prvostupňové a odvolací řízení jeden celek. Podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu odvolací správní orgán je nadán pravomocí napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit, přičemž změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem; je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změni odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění. V inkriminované věci odvolací orgán doplnil správní spis o podklady pro rozhodnutí, postupoval v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu, změnil část výroku rozhodnutí a změnil, resp. doplnil část odůvodnění. Postup žalovaného správního orgánu byl podle názoru soudu v souladu se zákonem.

Pokud žalobce namítal, že § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, umožňující vydat rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru jako první úkon v řízení, byl užit předčasně, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou, neboť podle citovaného ustanovení **příslušník musí být propuštěn**, jestliže *porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženého jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru*.

Správní orgán byl tedy povinen žalobce propustit, neboť zjistil, že se žalobce dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit pověst BIS. Jak vyplývá z obsahu správního spisu, jakož i žalobou napadeného rozhodnutí, bylo takovéto zavrženíhodné jednání zjištěno a dostatečně prokázáno. Žalovaný neporušil ustanovení § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, nemusel vyčkávat zahájení trestního stíhání žalobce, natož jeho pravomocného odsouzení pro trestný čin.

Pokud se žalobce dovolával rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. dubna 2010, č. j. 6 Ads 169/2009 – 140, musel Městský soud v Praze rovněž tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou, neboť otázkou, ve které fázi trestní řízení musí být, aby mohl být § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů použit, ba dokonce zda trestní řízení proti příslušníkovi vůbec musí být vedeno, se totiž Nejvyšší správní soud vůbec nezabýval, vyloučil pouze, že by skutečnost, že trestní stíhání nebylo ukončeno, znemožnila použití citovaného ustanovení.

Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 6 Ads 169/2009 – 140 se zabýval otázkou propuštění ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, jelikož porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Nejvyšší správní soud především k této otázce odkázal na svou konstantní judikaturu, vycházející z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 9. 2003, č. j. 5 A 56/2002 - 31 (publikovaného pod č. 112/2004 Sb. NSS), podle které platí, že pokud je vydáno rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, ačkoli je za totéž jednání proti policistovi vedeno trestní stíhání, které ještě nebylo ukončeno, "nelze dospět k názoru, že propuštěním ze služebního poměru byla porušena presumpce neviny zaručená v čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod." Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2007, č. j. 4 As 58/2006 - 94, "správní orgán sice nemusí vyčkat rozhodnutí o tom, zda bude jednání policisty shledáno přestupkem či trestným činem (to by mohlo vést k marnému uplynutí krátké zákonem stanovené lhůty pro propuštění ze služebního poměru), ale nepochybně musí zjistit skutečný stav věci a pouze na základě skutečného stavu věci může policistu propustit ze služebního poměru. V takovém případě není podstatné, zda bude později rozhodnuto, že jednání policisty současně nenaplnilo skutkovou podstatu trestného činu nebo přestupku. Je-li však v trestní věci či ve věci přestupku vydáno rozhodnutí, ze kterého plyne, že nelze prokázat, že se policista dopustil jednání, pro které byl propuštěn, musí soud svým rozhodnutím odstranit rozpor mezi přezkoumávaným rozhodnutím a rozhodnutím, kterým je vázán, případně, z něhož vychází."

V inkriminované věci žalovaný provedl náležité dokazování a jednoznačně a přesvědčivě vyargumentoval, proč dospěl k závěru, že žalobce se vytýkaného jednání dopustil. Žalobce naopak neuvedl ani ve svém odvolání, ani v podané žalobě žádná skutková tvrzení či nepředložil žádné přesvědčivé důkazy, které by skutkové závěry žalovaného zpochybnil. Vina žalobce byla ve správním řízení dostatečně prokázána a žalobce měl možnost se v odvolacím řízení náležitě bránit. Porušení jeho procesních práv v odvolacím řízení nebylo shledáno.

Městský soud v Praze dále poukazuje na citované usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 8 Tdo 1233/2014, podle něhož řízení o propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů není řízením, které má trestněprávní povahu, a proto rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru podle citovaného ustanovení není rozhodnutím, které zakládá použití zásady *ne bis in idem*.

Pokud žalobce argumentoval srovnáním s ustanovením § 41 odst. 2 písm. b) zákoníku práce, který zaměstnavateli umožňuje převést zaměstnance na jinou práci, jestliže proti zaměstnanci bylo zahájeno trestní řízení pro podezření z úmyslné trestné činnosti spáchané při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním ke škodě na majetku zaměstnavatele, a to na dobu do pravomocného skončení trestního řízení, musel soud i tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Především je nutno odmítnout snahu žalobce uplatňovat v tomto řízení trestní řád, když je se jedná o správní řízení, a takovýto postup neumožňuje ani správní řád, ani soudní řád správní. Dále je nutno poukázat na citovaný rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2470/2012, v němž je konstatováno, že služební poměr policisty je typickým právním poměrem státně zaměstnaneckým, veřejnoprávním, přičemž úprava služebního poměru má kodexový charakter, neboť užití zákoníku práce je zde v převážné části vyloučeno, a tudíž jde o poměr veřejnoprávní. Žalovaný tedy v inkriminované věci postupoval zákonným způsobem, když postupoval pouze podle ustanovení zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů a správního řádu. Postup podle namítaného trestního řádu a zákoníku práce je vyloučen.

Žalobní námitky týkající se informace z médií ke kauze propuštění policejního prezidenta Petra Lessyho, který byl propuštěn podle ustanovení § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, pro porušení služebního slibu jednáním, které mělo znaky jiného trestného činu než v případě žalobce, považoval Městský soud v Praze z hlediska předmětu tohoto řízení za irelevantní, a proto se jimi nezabýval.

Pokud žalobce dále vznesl námitky ohledně otázky objektivní stránky trestného činu a zjištěné výši způsobené škody, musel soud opět tyto námitky odmítnout jako neopodstatněné. Žalobce byl propuštěn podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, neboť porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Městský soud v Praze přisvědčil žalovanému, že není možné určovat výši škody jako rozdíl mezi částkou, kterou si žalobce neoprávněně přisvojil, a částkou, která snad byla skutečně uhrazena na nákup pohonných hmot. Žalobce převzal hotové peníze za účelem nákupu pohonných hmot do služebních vozidel pro služební jízdy. Takto převzaté peníze byl povinen buďto vrátit, nebo prokázat, že byly vynaloženy za tím účelem, za kterým mu byly svěřeny. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalobce nevyúčtoval řádně peníze mu svěřené na nákup pohonných hmot do služebního vozidla a nesplnil tak svou povinnost průkazně vyúčtovat hodnoty svěřené mu za účelem nákupu pohonných hmot. Rozdíl mezi svěřenými a průkazně vyúčtovanými prostředky je tedy schodkem; ten je zároveň škodou způsobenou na majetku bezpečnostního sboru. Veškeré svěřené a průkazně nevyúčtované peníze tedy byl žalobce povinen vrátit bezpečnostnímu sboru. Navíc byl žalobce ustanoven na služebním místě, s nímž je spojena povinnost převzít hodnoty, které je povinen vyúčtovat, podle § 96 odst. 1 zákona o služebním poměru

příslušníků bezpečnostních sborů. Z toho důvodu by žalobci vznikla odpovědnost za schodek na svěřených hodnotách i tehdy, kdyby nebylo prokázáno jeho zavinění.

Městský soud v Praze rovněž přisvědčil jako logickému závěru žalovaného, že pro vznik škody ve smyslu trestního zákoníku je nerozhodné, zda snad vzniklo obohacení na straně poškozeného, protože v době, kdy si škůdce peníze присvojil, na jejich poskytnutí neměl právní nárok; nárok by byl mohl vzniknout až poté, co byl škůdce prokázal bezdůvodné obohacení na straně poškozeného, pokud ovšem toto obohacení skutečně existovalo (což v daném případě prokázáno nebylo). Za situace, kdy by si před zjištěním samotné existence a výše své (případné) pohledávky za bezpečnostním sborem příslušník ponechal jemu svěřené peníze bez řádného vyúčtování (byť by i měl za to, že mu svědčí titul bezdůvodného obohacení), činí celý takto ponechaný obnos škodu úmyslně způsobenou na majetku bezpečnostního sboru. I kdyby později příslušník prokázal bezdůvodné obohacení na straně bezpečnostního sboru (což se v daném případě nestalo), bylo by to bez vlivu na posouzení výše škody spáchané jeho jednáním.

Z tabulky, kterou ředitel BIS použil pro dokreslení situace, jsou uvedeny údaje poskytnuté dopravním odborem žalovaného správního orgánu o průměrné spotřebě vozidla, čerpání pohonných hmot, počtu ujetých kilometrů v měsících, kdy probíhalo jednání, jež vzal ředitel BIS za skutkový podklad pro své rozhodnutí, a údaje o průměrné spotřebě vozidla tohoto typu uváděné výrobcem. Z tohoto dokumentu plyne, že vykazovaná spotřeba žalobcem užívaného vozidla (ev. č. F 420 061) byla vyšší než uváděná průměrná spotřeba výrobce. Většina pohonných hmot byla čerpána na vlastní čerpací stanici BIS. S uvedeným typem vozidla (Škoda Octavia 1.8 110 kW) lze docela dobře ujet vykázaný počet kilometrů pouze s využitím množství pohonných hmot, které bylo načerpáno u této stanice. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, ředitel BIS uvedené údaje vzal v potaz pouze jako důkaz nepřímý ve vztahu k dokazovanému žalobcovu jednání: dovodil z nich právě jen to, že není pravda, že alespoň část žalobcem vykázaných peněz musela být nutně využita v souladu se svým určením (tedy na nákup pohonných hmot do služebních vozidel).

V inkriminované věci ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce ani svěřené prostředky nevrátil, ani neprokázal bezdůvodné obohacení na straně bezpečnostního sboru, nýbrž popsaným jednáním si присvojil jemu svěřené prostředky. Celá hodnota, na které zní neoprávněně proplacené účtenky, je tedy škodou úmyslně způsobenou na majetku BIS. Pokud žalobce namítal, že jednotlivé částky z účtenek byly sečteny a zaokrouhleny na celé koruny, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Žalovaný ve výroku rozhodnutí o odvolání uvedl, „a takto vyúčtované hotové peníze v hodnotě zaokrouhlené na celé koruny si ponechal, čímž způsobil na majetku České republiky - BIS škodu ve výši 9.560 Kč, tedy škodu vyšší než nepatrnou, a dopustil se tak zavrženíhodného jednání...“ z odůvodnění tohoto rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný vycházel z údajů o částkách zaplacených za pohonné hmoty, které jsou uvedeny v knihách provozu, a které jsou vždy zaokrouhleny na celé koruny. Hranice způsobené škody 5.000 Kč jakožto znak trestného činu je překročena o 4.660 Kč, takže zaokrouhlení je podle názoru soudu z hlediska posouzení trestnosti činu bez významu.

Pokud žalobce namítal, že proti němu nebylo dosud zahájeno trestní stíhání, musel soud i tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. V případě řízení o propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, jak vyplývá z ustálené judikatury, je dostačující zjištění útoku na objekt chráněný trestním zákoníkem, který tvoří skutkovou podstatu trestného činu, které postačuje pro závěr, že byly naplněny důvody pro propuštění podle citovaného ustanovení. Ve správním řízení o propuštění by bylo nadbytečné objasňovat veškeré případy neprůkazného vyúčtování provedeného žalobcem. Případy, které vzal žalovaný správní orgán za základ pro své rozhodnutí, podle názoru soudu postačují pro závěr uvedený ve výroku napadeného rozhodnutí, neboť trestní řízení a řízení ve věcech služebního poměru jsou navzájem nezávislá a autonomní průběh trestního řízení v zásadě neovlivňuje průběh řízení ve věcech služebního poměru, jak vyplývá z citované judikatury Nejvyššího soudu. Průkaznost potřebných důkazů tak vyhodnocuje služební funkcionář sám, není přitom závislý na jejich hodnocení orgány činnými v trestním řízení.

Pokud žalobce namítal údajnou protiústavnost ustanovení § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů s odkazem na čl. 40 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod, musel soud jeho námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Žalovaný správní orgán jednak nerozhodoval o vině a trestu za trestné činy, a jednak žalobce nebyl zbaven práva podle čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech, zaručující právo na spravedlivý proces. Žalobce jako příslušník BIS měl znát předmětné ustanovení § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů a vědět, že pokud se dopustí zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru, tak se nevyhnutelnému důsledku propuštění nevyhne. Námitka žalobce proti výsledku správního řízení je zjevně neopodstatněná, podle § 42 odst. 1 písm. d) tohoto zákona se jednalo naopak o povinnost žalovaného takto postupovat. Propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) citovaného zákona je tedy v první řadě opatřením, jež má zabránit tomu, aby služební poměr příslušníka bezpečnostního sboru, s nímž je spojena značná pravomoc při uplatňování státní moci, byl vykonáván osobami, jejichž mravní integrita je značně narušena. Uvedené ustanovení má nepochybně také sankční povahu.

Městský soud v Praze nezjistil, že by bylo v případě žalobce popřeno právo na spravedlivý proces. Žalovaný zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, aby rozhodl nezávisle na tom, v jakém stadiu se nachází trestní řízení vedené ve věci téhož skutku, který zakládá důvod propuštění v řízení ve věci služebního poměru. Žalobci bylo v průběhu správního řízení umožněno seznámit se s obsahem správního spisu, účastnit se jednání poradní komise a současně byl seznámen s podklady, o něž byl spis doplněn, a vyjádřil se k věci. (viz protokol č. j. 72-8/2012-BIS-1).

Městský soud v Praze nesdílí názor žalobce týkající se protiústavnosti ustanovení § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, neboť zásah do práv je materiálně srovnatelný s obdobným zásahem v pracovněprávních vztazích (viz § 55 odst. 1 písm. b) zákoníku práce: „Zaměstnavatel může výjimečně pracovní poměr okamžitě zrušit jen tehdy, porušil-li zaměstnanec povinnost vyplývající z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci zvlášť hrubým způsobem.“), příslušníci

bezpečnostních sborů tedy nejsou znevýhodněni proti jiným skupinám osob v závislém poměru, naopak absence tohoto ustanovení by znamenala jejich zvýhodnění. Proti rozhodnutí o propuštění je možno podat odvolání, které je přezkoumatelné soudem. Stávající právní úprava skýtá záruku před libovůlí a zneužitím pravomoci správním orgánem.

Pokud žalobce namítal, že § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů je v rozporu s § 180 odst. 5 téhož zákona (*Vyskytne-li se v řízení otázka, o které již bylo pravomocně rozhodnuto příslušným orgánem, je služební funkcionář rozhodnutím vázán. Jestliže vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, která nepřísluší služebnímu funkcionáři rozhodnout a která dosud nebyla pravomocně vyřešena, služební funkcionář může dát příslušnému orgánu podnět k zahájení řízení o dané otázce nebo si o ní může učinit úsudek. Služební funkcionář si nemůže učinit úsudek o osobním stavu příslušníka a o tom, zda byl spáchán trestný čin a kdo za něj odpovídá. Probíhá-li před příslušným orgánem řízení o předběžné otázce, vyčká služební funkcionář jeho výsledku.*), musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Podle názoru soudu si tato ustanovení vzájemně neodporují. Zatímco ustanovení § 180 odst. 5 tohoto zákona se vztahuje obecně na všechna řízení o služebním poměru, tak ustanovení § 42 odst. 1 písm. d) citovaného zákona se vztahuje pouze na ta řízení, kde služební funkcionář zjistil, že se příslušník dopustil jednání, které má znaky trestného činu. Uplatní se tedy zásada Lex specialis derogat legi generali.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. června 2015

**JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu**

Za správnost vyhotovení: Kotlanová